

SPF-Aktuellt

SMÅTT och GOTT för Håbopensionärerna

Redaktion och ansvarig utgivare föreningens skrivarcirkel

1989

Nr 1

IN-LEDAREN

Så blev det ett nytt år med nya förhoppningar men också nya besvikelser. För en del var det väl en besvikelse, att vintern tog slut samtidigt som julen, och att vi inte fått snöstormar med meterhöga drivor att skotta oss igenom. Men det kan inte vi göra något åt, det får vi skylla Polman för.

En annan besvikelse under det här året däremot, skall vi befria er från redan nu, då vi kommer med ett nytt nummer av vårt föreningsblad.

Säkert har ni väntat med spänning på, vad det skall innehålla den här gången. Nu då du håller det i din hand, kan du vända bladen och titta efter.

Alltid finns det väl något som passar just dig, och då känner vi oss nöjda.

Det är för att vi människor har så olika intressen, som vi försöker blanda så det blir något åt var och en. Men läs inte för länge utan börja med vårarbetet i trädgården redan nu, så får du mer fritid i april och maj.

Redaktionen.

Ordförandens spalt

Året 1989 har börjat bra för oss SPF : Håbo pensionärer. Nya medlemmar kommer nästan varje vecka.

Den 200:de medlemmen registreras snart i vår medlemsskara, och som tidigare den 100:de medlemmen firades, kommer en uppvaktning också av den 200:de att ske.

Medlemsökningen fick vi ett synligt bevis på vid senaste månads-mötet, som besöktes av 97 personer.

Som ordförande skulle jag väl vara nöjd och belåten med denna ökning, men det kan jag inte vara när det i Håbo Kommun finns 900 pensionärer, d.v.s. vi har inte ens 25% av kommunens pensionärer.

Mitt önskemål är att alla pensionärer skall vara anslutna till en pensionärsförening, för att därigenom ge styrka bakom våra krav.

Styrka åt våra krav: vad är då våra krav?

Det vi nu som intensivast arbetar med, är resekostnader på kollektivtrafiken, ett arbete som tycks ta tid, men som vi hoppas ger resultat, vilket förbättrar för oss pensionärer. Vi måste hjälpas åt att

påverka nypensionärer. Vi måste tala om att det är nu som nypensionärer de kan påverka våra politiker.

Ännu ett önskemål är att varje medlem värvar en ny. Då ökar vi med 100%, och det vore något att se fram emot.

Jag slutar med att tala om att allt vårt arbete går ut på att skapa trivsel och gemenskap samt en trygg och meningsfull ålderdom.

Karl-Erik Degerman.

Tussilago eller hästhov

När tussilagon börjar blomma vet man att våren har kommit. Det är den allra första vår-blomman. Den kommer upp så snart snön börjar smälta. Tussilagon växer vid dikes-kanter och på åkrar. Där kan den vara ett besvärligt ogräs som det är svårt att utrota.

Tussilago-bladen kommer inte fram förrän blommorna har vissnat. Bladen kan bli mycket stora. De största kan bli mer än 30 cm breda. Bladens under-sidor är vita och ludna. Namnet häst-hov berättar om bladens form.

Namnet tussilago är latin. Ordet tussis betyder hosta. Förr botade man hosta, förkyllning och astma med tussilago-blad. Man torkade bladen, brände dem, och den som var sjuk andades in röken.

HÖR AV DIG TILL Idé-lådan

200 medlemmar i vår förening kan ha 200 olika ideer om hur vi ska utforma verksamhet och månadsmöten. Skriv ner Dina tankar och förslag och lägg dem i ide-lådan. Du får gärna vara anonym om det känns bättre, men vi behöver alla ge varandra en hjälpande hand. Även med praktiska ting.

Du och Jag.

Moster, 10.

Robert och jag hade inga svårigheter att med hjälp av båtshakarna hålla fast pråmen intill strandkanten. Moster hade redan hoppat över till kon, och på ett ögonblick var båda två i land. För Kolar-Jonke återstod ännu minst en halvtimmas promenad genom dalen på sidan om Gråmyrberget, innan han var hemma på Kolartorpet med kon.

Men vad händer nu? Är det möjligt? -Moster slår armarna om halsen på kon för att saga adjö, och jag ser hur det rinner tårar nerför kinderna. Moster, som var så resolut och karsk och hård i sitt sätt, kunde hon verkligen gråta? Det trodde jag inte om henne. Hon hade kanske hoppats att ingen skulle se det, för hon var väldigt snabb med att torka sej om näsan på förklädet

--Hör du Jonke, Du har nog inte riktigt förstått du så väl den här kon gör skäl för sitt namn. För mej har hon alltid varit den stjärna som lyst klarast för mej i mina mörka stunder. För även jag har haft svårt att komma förbi mörkret ibland, och då har jag gått ut till korna i lagårn. Då Stjärna sett på mej med sina mörka ögon och vänt öronen mot mej, då har jag mött stjärnan i blicken och allt har blivit ljusst för mej igen--.

Hur kunde Moster säga så? Hade hon mörka stunder, och behövde hon få ljus och tröst från en ko för att bli på humör igen? Ofattbart.

När vi sagt adjö till Kolar-Jonke och lagt ut från land igen med Moster vid årorna, då kände jag hur annorlunda allting hade varit idag mot i går. Vilket annorlunda äventyr på sjön. Hur nära döden hade jag inte varit igår. när dom ruttna stockarna inte bar mej och jag började sjunka. Igår sjönöd och rädsla för straff, och idag trygghet i Mosters sällskap. Å så det där med tårarna...

Moster hade inte suttit så länge mellan årorna förrän hon ropade åt mej och Robert att komma över i båten. Nu skulle vi få göra nytta för oss. Nu skulle vi få turas om att ro. Hade hon inte riktigt kunnat glömma gårdagen ännu? Var det en del av straffet, jag vet inte, men ro det skulle vi.

Robert fick börja. Han som var uppfödd med båt och sjö, hade för länge sen lärt sej den grundläggande tekniken, men det var inte lätt med pråmen.

När Robert hade rundat östra udden på Koholmen, var det min tur att sätta mig vid årorna. Jag, som inte varit uppväxt vid vatten, hade naturligt inte någon kunskap i att hantera åror och båt. Visserligen hade jag ju kajkat omkring bland vassruggarna när vi varit ute för att fiska, men därifrån till att ro rakt mot ett bestämt mål, var en helt annan sak. Jag försökte mej på att ta ut en kurs, så som jag sett dom andra göra, och till att börja med tyckte jag det gick riktigt bra men arbetsamt.

Efter en stund började Moster rya åt mej från sin plats på aktertoften, och undrade om jag tänkte ro tillbaka till Koholmen igen. Jag vände på huvudet och såg att gårdshuset inte alls låg där jag tidigare satt kursen. Efter båten bildade svallvågorna en jätte stor ess-kurva. Jag insåg att jag var på väg åt fel håll.

Moster gormade och bråkade på mej att jag skulle hålla jämna årtag om jag skulle kunna hålla rätt kurs och linte bara åka runt runt. Att hålla rak kurs med jämna årtag var väl inte så lätt då jag aldrig hade försökt, och dessutom med den tunga kopråmen på släp. Jag måste göra ett nytt försök, men resultatet blev inte så mycket bättre.

Moster blev nu så irriterad över min klumpighet att hon själv måste ta hand om årorna. Med en klump i bröstet och med en känsla av förnedring och mindervärde över att inte kunna ro lika bra som Robert, lämnade jag litet nedstämd min plats på sittbrädan. Moster var inte heller sen att tala om för mej hur ynkelig jag var som inte ens kunde hålla i ett par åror.

När vi kommit hem med båt och pråm, var Moster synbart lättad över att äventyret var över. Naturligtvis var det vemodigt att inte Stjärna stod i sitt bås när kvällen kom, men den saknaden fick väl uppvägas av att hon nu hade tjugofem kronor mer i plånboken.

Om skrivarcirkeln får fortsatt förtroende, ska vi gemensamt försöka följa Moster och Kolar-Jonke under ytterligare några nummer av vår tidning.

Skrivarcirkeln.

Gubben Berg låg på undersökningbordet, och läkaren tittade på hans onda ben.

-Vi får nog skicka det här benet till en specialist, sa läkaren.

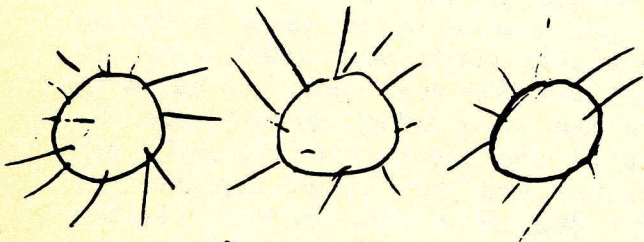
Gubben Berg oroligt.

-Får jag följa med också?

Lärarinnan.

-Kan du förklara vad en änka är?
Stina.

- Det är en tant som varit gift med en farbror så länge att farbrorn dött av det.

Vår - haiku.

Vårsolen värmer,
jorden att åter vakna,
ljuset närmar sig.

E.N.

Bokstavsgåta.

Mitt första finns i hatt men ej i mössa
Mitt andra finns i Anders men ej i Gillis
Mitt tredje finns i te men ej i kaffe
Mitt fjärde finns i tio men ej i elva
Mitt femte finns i parti men ej i förening
Mitt sjätte finns i Anna men ej i Signe
Mitt sjunde finns i rutin men ej i vana
Mitt åttonde finns i dansglad men ej i motionär
Mitt nionde finns i rader men inte i rutor.
Mitt hela skulle jag vilja se på någon av våra fester.
Lösningen meddelas på nästa möte.

ÄR VELOCIPEDÅKNING HÄLSOSAM ?

"Före fyllda 14 år böra gossar ej åka och flickor ej före fyllda 17 år. Detta emedan barnets hjärta ej ännu är kraftigt nog att uthärda den erforderliga kraftansträngningen samt benbyggnaden ej nog stadgad för att icke lida av den tvungna ställningen.

Även med god hälsa bör man ej åka fortare än högst 15 kilometer i timmen, och detta blott på kortare turer. En ytterst viktig sak är att vid stigningar alltid moderera farten och hellre anspråkslöst stiga av och leda sin stålhäst upp för en brant backe än vedervåga kanske liv och hälsa med att arbeta sig upp med fart.

Att man icke genast efter intagen måltid företaga åkning, eller upphettad och andfådd, efter hastig åkning, störta i sig en kall dryck, torde de flesta veta att iakttaga."

(Söderhamns Tidning 11.8.1899)

Gm Göte Ingelman

Det är hälsosammare att kratta i trädgården när solen skiner.

En berättelse ur "Torparna" av
Ivan Svanström.

En torpare hade det besvärligt med en ko på sitt torp. Hon skulle till att kalva. Men det såg inte ut att stå rätt till. Nu hade hon "fällt senorna" för länge sedan och sett ut att göra sig i ordning för kalvningen. Hon stod där och sköt ryggs, hon la sig ner och reste sig upp igen, stönade och såg orolig ut. Och tittade på torparen med sina bedjande ögon. Torparen blev mer och mer orolig. Hur skulle detta sluta? Till sist förstod han att hjälp behövdes. Nu skulle han bli tvungen att åka ner till byn och ringa veterinären. Hade det varit medan lagårdsförmanen på herrgården, den gamle förmanen, ännu var i farten, då hade torparen kunnat be honom. Han kunde sina saker. Men nu var det nödvändigt att söka annan hjälp. Torparen "ukade på" sina oxar och satte för dyngskrovet som var rent och fint. Det hade använts till flera kvarnskjutsar sedan det sist användes för sitt egentliga ändamål. Ettpar "sittbräder" lades på och så bar det iväg ner till bygden.

Plötsligt fick torparen en ide -- Han svängde in till barnmorskan. Hon tittade ut och såg vem det var. Jaså, det var så dags igen, menade hon, och den stackars torparen hann inte förklara hur det låg till förrän dörren stängdes och "fröken" började göra sig i ordning. Nu blev mannen orolig. Det här var nog dumt förstis. Han

bultade försiktigt på dörren, och h morskan skrek högljutt inifrån att så brått var det väl inte. Jo, visst var det bråttom alltid. Men det här var ju för jämmerligt hur han hade ställt till. Och inte vågade han gå in. Det var bara att vänta tills den resoluta damen uppenbarade sig i dörren, färdig med väska och allting. Då äntligen stamade han fram att det var skällkon det gällde. **BLIXT OCH DUNDER, vilken utskällning!** Förvaltarn och godsherrn i sina hetaste stunder var som en ren västanfläkt emot denna djupt förorättade kvinna i uniform. "Vet han inte sju sorters hut, människa?"

Ja, det var ett snöpligt slut på äventyret, men nu var det bara att låna telefonen någon annan stans. För han hade ju bara tänkt låna barnmorskans telefon för att ringa till veterinären.

Januari, med dagar så kalla
Det stämmer inte i år

Inga vita små flingor syns falla
Vädret liknar mest tidig vår.

Höstsidda fälten så vackert grönska
Och isen på viken är tunn och skör.

Men många av oss skulle nog önska
Att vintern var kall och vit som sig bör
Dock, vi säger varandra till tröst,
Det blir kanske bättre i höst.

K.S.

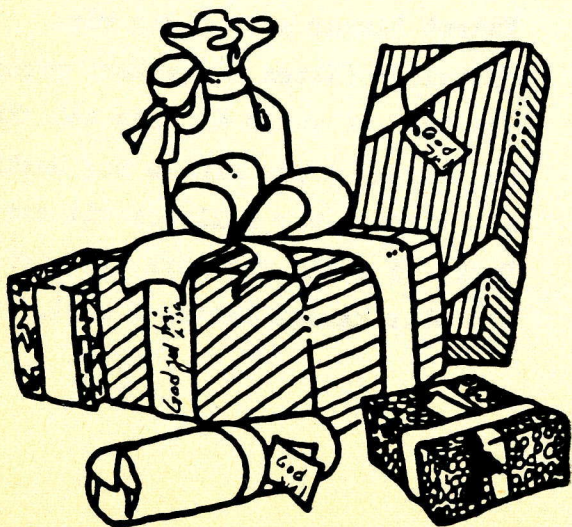
Ett annorlunda julbord.

Julen närmade sig i rasande fart. Närmast att jämföra med en regnskur i fruntimmersveckan, då man just höll på att bärga det torra höet.

För att göra helgen mera trivsamt och sinnesupplyftande, bestämde den som alltid brukar ha den uppgiften i familjen, att det skulle bjudas hem gäster. Hon valde också ut några för ändamålet lämpliga. Även om vi inte träffats på tiotals år. Orsaken var att de som unga kunde hålla i gång, och det skulle behövas för att lyfta sinnena och lysa upp i vintermörkret.

Då man skall ha flera gäster behövs ett stort bord, eller ett par mindre, som kan ställas efter varann. Av den anledningen hämtades ett bord ner från vinden.

Bordet i fråga hade nog inte varit till nytta sedan samma gäster senast besökte familjen, och hade i fukten på vinden chanserat till oigenkännlighet. Det får vi avhjälpa med en julduk, ansåg familjens ljushuvud, hustrun.

Dess värre hade bordet också blivit så vint att nubben nog skulle skvimpa ur glaset om dessa fylldes till mer än hälften, och att servera julsillen utan en rejäl nubbe skulle inte upplyfta några sinnen.

Familjens tekniker, mannen, menade, att man kunde avhjälpa detta genom att lägga klossar under de bordsben som inte nådde ~~nådde~~ ner till golvet.

Då bordet ställdes intill det som redan fanns i rummet kom nästa problem, borden var inte lika höga.

Vi kan lägga klossar under det lägre bordet, sade mannen.

Hur dum får man vara, menade hustrun. Får du hålla på med dina klossar, får väl vi till slut stå och äta, kanske på en stol för att nå upp. Nej, det måste vara mycket bättre att säga av benen på det bord som är för högt. Då kan du samtidigt göra dem lika långa, så bordet står stadigt.

Lika långa är de ju nu, bordet står ostadigt för att det är vint.

Hur kan du komma med något så befängt, om bordsbenen är lika långa, står bordet stadigt. Du kan inte ha mycket till intelligens.

Det var väl därför jag gifte mig med dej, genmålde mannen.

Ja, ja, nog om det. Nu gör du som jag säger, hämtar sägen och ser till att borden blir lika höga och står stadigt.

Mannen gjorde som hustrun sagt. Han mätte och sågade, sågade och mätte. Då hustrun efter en halvtimme återkom för att börja dukningen höll hon på ramla på den kroppsdel som är högst, då man under hösten plockar lingon.

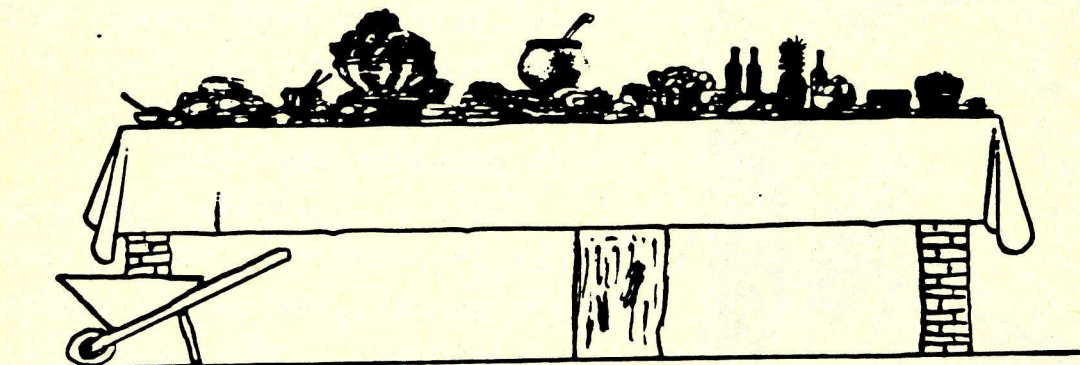
Anledningen härtill var att även om borden blivit lika höga, hade höjden reducerats i sådan omfattning att allt sittande på stolar vid rätternas inmundigande omöjliggjorts. Även om man satte sig på golvet med korslagda ben, skulle man få så långt till munnen, att maten hann kallna under vägen.

blivit för obekvämt att sittande inta måltiden, kunde man ligga till bords. Så gjorde enligt Nya Testamentet Jesus och lärjungarna, och det vore verkligen originellt.

Så du tänker jämföra dig med Jesus. Det var det mest makabra som någonsin nått mina öron. Nu får du göra som du vill, men då gästerna kommer om två timmar, skall här finnas ett dukat julbord.

Nu vore goda råd dyra. Men av vem kunde han köpa dessa, och vad skulle han betala med. Alla pengar hade gått åt till mat och dryck åt de snart ankommande gästerna.

För att komma på något sätt att snabbt lösa problemet gick mannen ut. Som andra stora tänkare behövde han frisk luft och stilla ro för denna utövning.

Då hustrun hämtat sig så mycket att hon återfått talförmågan förklarade hon, att mannen nu förstört hela hennes liv, och att hon varit en idiot den dag hon följde honom altaret, och inte ens mannens påstående att denna hennes egenskap följt henne också resten av livet, kunde få henne på andra tankar.

Mannen menade nu att om bordet

Han satte sig i vedbon. Tankarna for växelvis runt väggarna samt ut och in genom dörren, tills de träffade det han satt på, huggkubben.

Där hade han en vän i nöden, och en annan utgjordes av några murtegel, som låg vid väggen. Snabbt hämtade han skottkärran, och körde först in huggkubben och där efter teglet i stugan.

Han satte huggkubben på mitten och en tegeltrave under varje bordsända. Teglen räckte inte så han tog skottkärran till hjälp för att uppnå rätt bordshöjd. Sedan kvickt på med bordduken.

Därefter började mannen placera ut tallrickar, glas och bestick. Då han var klar öppnade han dörren till köket och sade åt hustrun att hon nu kunde ta in maten.

Så anlände då gästerna. Dessa såg minst av allt ut som hålligångare längre. Gubbarna hade fått kulmage och gummorna hänsläpp. Men trots detta kom man så till bords.

Det var rent förunderligt så mycket assietter, karotter och fat som trängdes om utrymmet och alla var välfyllda. Att det skulle bli en julmiddag som ingen glömde i första taget kunde var och en se.

Så gick sillen runt och därefter den inlagda strömingen. Nu skulle nubben serveras. Det var mannens uppgift. Men då han reste sig för

att fullgöra upphällningen råkade han stöta till skottkärran under bordet. Av denna omilda behandling flyttades kärran och tegeltraven i densamma rasade omkull.

Bordets höjd minskade flera decimeter i den änden, och nu började en slalomfärd i bästa Stenmarkstil.

Där kom sylta och revbenspjäll, korv och skinka, sill, potatis och pastejer jämte smör och bröd i god fart mot målet, skottkärran.

I denna samlades och blandades alltsammans till ett julbord vars originalitet inte skådats i sveriges land varken förr eller senare.

Vodka ingick inte i blandningen. Flaskan med detta innehåll höll mannen hel och oöppnad i sin hand.

Hustrun tappade nu helt besinningen och hela hennes förråd av skällsord öste hon över mannen, medan gästerna fjorde sig klara för avfärd. Då dessa gav sig i väg följde också hustrun med.

Sedan nu julfriden äntligen kommit in också i detta hem, tog mannen en pall, satte sig bredvid skottkärran, och åt sin försenade julmiddag i lugn och ro.

Flaskan med vodka jämte ett glas, ställde han på en stol bredvid.

Att de olika rätterna nu kunde ätas samtidigt ansåg han vara en fördel, de skulle ju ändå blandas i magen.

Inte heller sörjde han över hustruns avfärd nu då han hade mat så det räckte en bra bit in på det nya året.

Gillis

RESOR.

Karlbergs Slott den 22 februari.

Det finns fortfarande några platser kvar i bussen.

Vi åker från jv. st. kl. 16,00

Det kostar bara 50:- inklusive kaffe med dopp.

Ring till Anders tel 50586
eller till Gillis " 57734

Globen i mars.

Något klartecken från de styrande i denna gigantiska anläggning har inte gått att få. Jag kommer med besked på årsmötet den 28 febr.

Tankar kring tre år som reseledare.

Den första resan jag ordnade var till /nygamla/ riksdagshuset. Vi hade inte tidigare haft någon sån här utflykt. Jag minns hur jobbigt det var att få tag i det billigaste och bästa bussbolaget/ detta första anlitar vi fortfarande/ hur svårt det var att få dricka kaffe inom riksdagshusets murar/ hur svårt det var att ordna en träff med Häbos enda riksdagsman/ Ingrid Andersson/ hur många detaljer som skulle klaffa/ såsom rätt på- och avstigningsplatser/ både i Bålsta och Sthlm/ beräkna restider/ göra kostnadskalkyl o. s. v.

Rätt snart gick det lättare, men fortfarande känner jag en viss nervositet inför varje resmål. Det här jobbet har tagit mycket tid i form av förberedelser, massor av telefonsamtal, besök på resmålen, beställning av mat och kaffe, ackorderande om priser och tider m. m.

Besvikelse har jag känt då bussen bara blivit halvfull och många

återbud kommit på grund av att vår resa måste vara dyrare än på annat håll. Men jag har också känt mycket stor glädje och tillfredsställelse.

Jag har haft den stora förmånen att närmare få lära känna en massa genomtrevliga och glada Häbopensionärer som alltid har något extra rart ord till övers.

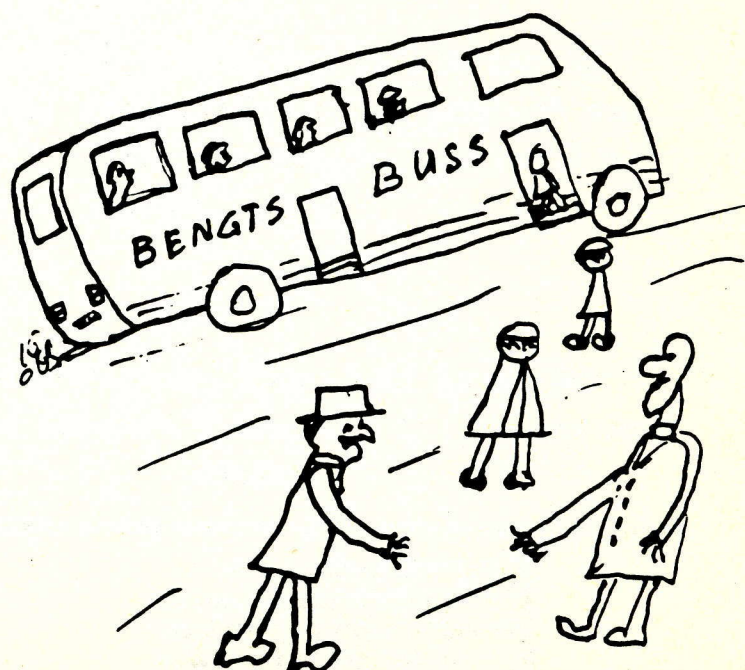
Många har frågat om det inte är besvärande med allt ringande som måste bli vid resebokningar och liknande, Men både min fru Karin och jag tycker det varit en angenäm telefonkontakt vi fått på det här viset.

Till sist vill jag tacka alla våra resenärer för att ni hjälpt till med att skapa den fina andan och stämningen på samtliga resor.

Ett tack också till Gillis som alltid funnits på rätt ställe och rätt tid när något behövt åtgärdas.

Till Gunnar Aastrup ett stort Lycka Till.

Anders Carlsson.

Brev till allmänheten.

Efterlyser någon som är villig att ta upp frågan på högre nivå om dammsugarpåsar. Har köpt en ny dammsugare för inte så länge sedan. Har nu upptäckt hur besvärligt det är att få tag i en dammpåse som passar till dammsugaren. När jag ser påsarna i affären kommer jag ihåg att jag tagit den sista. Börjar leta efter rätt sort. Hittar ZYX 371 och QUF 137, ACY 482 och YFW 192. Alla skall passa till min dammsugare om jag är innehavare av rätt nummer. Men numret kommer jag inte ihåg. Tjyvtittar i den första förpackningen, men där är en flik som jag inte kan komma ihåg från mina påsar. Kikar i nästa, där finns både en flik och en skåra, men sitter de rätt? Tänker att hittar jag den som är rätt så skall jag komma ihåg hur den ser ut. Öppnar ännu en förpackning, men nej där finns två flikar, det är inte rätt. Då måste den sista vara den rätta, så jag inhandlar den till ett pris av 36 kr för sex stycken. När jag kommer hem har jag ännu en förpackning som inte passar min dammsugare. Tacka vet jag den gamla goda tiden när samma påse passade till alla dammsugare. Varför kan de inte göra det i dag frågar Vimsig städare.

TÄNKVÄRT

Du kan misslyckas många gånger,
men är inte själv misslyckad, förr-
än du börjar skylla på andra.

Olaus Petri .

Två dagar som ingen borde bekym-
ra sig om : i går och i morgon.

Okänd.

Kontaktannons.

Bättre begagnad änka
väntar att sig få bänka
mitt emot en trevlig karl
som mycken humor har

Svar till " Glada änkan" P.R. Bålsta.

Undervisning i svenska, eller???

På tallrik ätes efterrätt.
Men om man tänker efter rätt,
man tallrik också kallar
en trakt som tallrik är på tallar.

GI.

Gåva för post
— Jag skulle ha en present till
en ung man som skriver dikter.
— Då har vi en vackert målad
papperskorg att erbjuda.

Så har vi då ännu en gång, efter
hårt slit, fyllt några sidor, som
vi hoppas varit en trevlig avkopp-
ling. På återseende. Redaktionen.